

Kiss Ulrich SJ: A Vízöntő-kor

A katasztrófa hirdetői

“Vagy húsz esztendeje, hogy a nyugati világban elindult egy lelki-szellemi áramlat, amelyet ma népszerű néven Új Kornak (New Age) vagy a Vízöntő, az Akváriusz korának neveznek.” - E szavakkal kezdi Bistey Zsuzsa pszichológus és - saját szavai szerint - “ha kell papnő” a manapság sokat emlegetett Vízöntő-kor bemutatását (Bistey: Vízöntőkori Újjászületés: Hipnózis, reinkarnáció, transzformáció, 13). E mondatból máris kiderül, hogy e kettős nevű “korszak” egyelőre olyan szellemi áramlat, melyet követői szívesen jellemeznek “lelkinék” is, de amely azzal az ígérettel lép fel, hogy amikor majd ebbe az áramlatba tudatosan bekapcsolódók számára elér egy bizonyos nagyságrendet, akkor egy új korba lépünk.

De mennyiben új e korszak, és miért kapott két nevet?

Kezdjük talán az “új” jelzővel. Az értelmező szótár szerint az “új” szó több jelentésű: egyfelől “rövid idő óta meglevő, nem régi”, másfelől “az eddig felváltó másik”. Lehetséges értelme továbbá “az eddighez többletként járuló, további”, s végül “eddig nem ismert”. Az előbbi idézetből kiderül, hogy egy tipikus magyar New Age-szerző szerint a jelenség új keletű, mintegy húsz esztendő, tehát “rövid idő óta meglevő, nem régi”. Alig pár oldallal tovább ugyanaz a szerző, akivel egyébként a reinkarnációs tan bemutatása alkalmából már találkoztunk (Ex Oriente Lux? Hitvédelmi Füzetek 5), “ősrégi tanításaink”-ról, “ősi örökségekről” beszél (Bistey 25). Ebből máris sejthetjük, hogy a jelenség kezdetől fogva ellentmondásos. Ez az ellentmondás részben feloldódik, ha elfogadjuk, hogy a jelenség “eddig nem ismert”, de hosszú története van, és hogy nem is olyan “ősrégi”, mint követői újabban szívesen állítják. Ami valóban “ősrégi” benne, azt sokszor újnak mutatják be, például a gnosztikus elemeket, hogy ezeket állítólag a lélektan, a pszichológia legújabb felismeréseinek köszönhetjük, illetve állítólagos új “kinyilatkoztatásokból” ismerjük; míg fordítva, sok új jelenség valóban rég elfelejtett írók eszméinek újrafogalmazása. Ezt a “vízöntők” maguk sem tagadják. Így Bistey Zsuzsa szerint a “Vízöntő korának legnagyobb felfedezése talán, hogy mennyi újra felfedezni valót lel az, aki elindul a keresők ösvényén”.(Bistey 34)

Lewis és Melton “felébredésről”, illetve “felébresztésről” beszélnek (Introvigne 29). Ez utóbbi megjelölés talán jobb, hisz nem spontán újraébredésről, hanem tudatos ébresztésről van szó, mégpedig a mágikus világkép újraélesztéséről. A paradox az, hogy a “mesebeli herceg” szerepét, aki a Csipkerózsika-álmát alvó mágikus-ezoterikus pogány vallásosságot életre csókolta, épp némely tudós, mint a fizikus Fritjof Capra vagy egy matematikus, mint Morris Berman, vállalta magára. Ez utóbbi népszerű könyvének címe ennek megfelelően “Reenchantment of the World”, magyarul a világ újraelvarázsolása. Értsd: e modern mesében a herceg valóban álomba csókolja a “szép királylányt”, azaz világunkat. Legalábbis szeretné. Ahhoz azonban, hogy megértsük, miről is van szó, mindenekelőtt azt kell szem előtt tartanunk, hogy mindazok, akik ezt az új korszakot hirdetik és ígérik, úgy vélik, hogy a “most végződő, vagy már bevégződött Halak kora egybeesik a kereszténység 2000 évével” (Bistey 13), ami annyit jelentene, hogy az új korszak nemcsak asztrológiai korszakváltás, hanem egybeesik a kereszténység végével, felváltja azt. Ezek szerint a szótár négy lehetséges meghatározása közül a legmegfelelőbb “az eddig felváltó másik” lenne. Ezért nem lehetünk vele szemben közömbösek, hisz hitünk radikális kisejeltezéséről van szó.

Mindez spekuláció, futurologia, jövőbe látás lenne, vagy megvalósítandó program?

Akik a “Vízöntő-kor”-t harangozzák be, igyekeznek a gyökeres fordulatot, melynek küszöbén állnak, elkerülhetetlennek bemutatni, mert úgymond, az új csillagképbe lépve az emberiség mélyreható tudatváltozáson esik majd át. Beszélnek “gejzirszerű feltörésről” (Bistey 20), “forgószélről” (uo.), ami inkább elemi erejű katasztrófát sejtet, semmint csendes forradalmat; de “kollektív belső kényszerről” is, ami viszont a szabadság tagadása lenne. Akik viszont az Új Kor(szako)t ígéretik, inkább “viszonylag csendes, de annál mélyebb gyökerű forradalmat” jövendölnek, mint Bistey maga (14). Valójában ugyanazon érem két oldaláról van szó.

Az “Új Kor” tehát inkább a tudományos eredetű és igénytel fellepő, vagy legalábbis magát annak valló elemnek, illetve áramlatnak felel meg, és ugyanakkor politikai szándékot is sejtet; míg a rejtett, az árnyoldal csak lassan tárul álmélkodó szemeink elé, mint a pogány vallások, a misztika, a spiritizmus, az okkultizmus és az ezoterikus tanok, a “tudatalatti”, a mágia és nem utolsósorban az asztrológia reneszánsza az újkor végén. Ezt az irracionális elemet jelképezi a Vízöntő-kor elnevezés.

Massimo Introvigne olasz szektaszakértő, aki egyúttal a New Age-nek is egyik legjobb ismerője, találóan egy hideg és egy forró áramlatról beszél a New Age-en belül. Az előbbi tudományos alapokra hivatkozik, nem szakít teljesen az újkorral; míg az utóbbi, a "forró áramlat", vallásos jellegű, de egyúttal erősen vallás- és tudományellenes. Íme néhány ízelítő:

"Az érzékeny, kutató szellem egy ponton kénytelen elvetni a szervezett hitélet cenzúráját, valamiféle megvilágító belső sugallat reményében, és ugyanígy elfordulni kényszerül a materialista világkép egyre komorabb, lehangolóbb tájairól." (Bistey 18) "A nyugati országokban a kiadók százával jelentetik meg a régi ezoterikus tanítások köteteit, a dogmatikus vallások misztikus őseredetéről szóló régi iratokat." (uo.) Majd, a felvilágosodásról szólva, így méltatja azt: "a maihoz hasonló belső katarzis szülhette azt is, elundorodva, kiábrándulva az egyházak atrocitásaiból, korrupció mivoltából". (Bistey 23)

Láthatjuk tehát, hogy a valláskritika hármasság: a vallás dogmatikus és szervezett - ez a fő kritika -, továbbá az egyházak, úgy mond, "korrupció" és "atrocitások" követték el. Az állításokat egy szerző sem bizonyítja, de megjegyzendő, hogy az utóbbi vádak a szektákban is az ún. történelmi egyházak elleni probléma elsőrendű érvei, például Jehova tanúinál. A dogmák és a szervezethez logikusan adódik a New Age sajátos szerkezetéből: e mozgalom laza hálózatként szervezett, nincs látható szerkezete, hierarchiája, sőt kötelező erejű tanai sincsenek. Az egyházbírálat tehát teljesen megindokolatlan marad, valójában a New Age dicsőítése, felmagasztalása.

Megjegyzendő, hogy egyébként is az érzelmi érv túlsúlya jellemző a burjánzó New Age-irodalomra.

Mit kínál a New Age, az "Új Kor" cserébe az egyházakért?

Csupán egy reményt: a "megvilágító belső sugallat" reményét. Aki a bizonyosság helyett - hisz a dogma olyan hittétel, melyet a Szentírás és a Szent Hagymány bizonyossága alapján mondunk biztosnak, mert kinyilatkoztatott igazság - csupán a "belső sugallat reményét" kínálja, annak persze a világról pesszimista képet kell festenie, hisz minél sötétebb színekben festi a valóságot, annál valószínűbb, hogy a szalmaszálba is kapaszkodó kritikátlanul elfogadja ajánlatát, hisz gondolkodásra sincs idő! A New Age csakugyan ennek megfelelően azt hirdeti, hogy katasztrófa felé haladunk, és ezért sietnünk kell. Íme, néhány ízelítő az apokaliptikus proféciákból:

A New Age "a kinzóan éhes-szomjas homo sapiens utolsó élő választási lehetősége" (Bistey 18); "nincs többé választás, az időből is kifutóban vagyunk" (uo.), "sokkal több forog itt kockán, mint a faj túlélése egy agyon- és rosszul használt planétán" (Bistey 19); "hajt a félelem" (Bistey 20). "A szellem, a lélek elérte feszítettsége végső határát. Ha élni akar, nincs más útja, mint befelé, visszafelé, tulajdon alvilági sötétjéből előhalászni a világító vezérfonalat." (Uo.)

Utolsó lehetőség, végső határ, nincs más út... - íme a pánikkeltés technikája! "Hajt a félelem", hogy aztán annál riadtabban omoljunk a megmentő karokba, ha élni, ha túlélni akarunk.

E katasztrófajelentés megint csak nélkülözi a meggyőző bizonyítékokat. A hangulateltetéshez hozzájárulnak a tömegkommunikációs eszközök is, amikor szítják a félelmet, és amennyiben a vitathatatlan ökológiai-technológiai krízist szüntelen apokaliptikus színekben festik. Akit joggal aggaszt a totalitárius hangnem és az állítás, hogy "nincs többé választás", abban felmerülhet a gyanú, nincs-e tudatos, szerves összefüggés e médiapolitika és a New Age által felajánlott "megoldás" között.

Más szóval, mi történik, ha egy "összeesküvésről" van szó: az egyik fél halálos félelmeket ébreszt a modern emberben, a másik meg azzal biztatja, hogy mindenre van megoldás: nála? Nos, választ majd a történelem adhat, de elgondolkodtató, hogy a New Age manifesztumának, Marilyn Ferguson programnyilatkozatának címe: "A szelíd összeesküvés." Hogy valóban szelíd-e, azt közelebbről kell vizsgálnunk. Egy amerikai ügyvéd, Constance E. Cumbey, mindenesetre azt állítja a New Age irányzatról, hogy egyfajta neonáci mozgalommal van dolgunk, melynek célja a IV. Birodalom felállítása - a hitleri III. Birodalom utódaként -, és ennek érdekében a zsidó, a keresztény és a mohamedán vallás megsemmisítése. Mennyire megalapozott egy ilyen vád? Feltűnőbb azonban, hogy a New Age legradikálisabb kritikája ugyanolyan borúlátó, apokaliptikus színekben festi a jövőt, mint a bírált mozgalom maga.

Jézus azonban ma így szól hozzánk: "Ne féljete!" (Mt 14,28) Ezt hirdették már születésekor az angyalok: "Ne féljete! Nagy örömet hirdetek nektek!" (Lk 2,10) Ha azonban nem ismerjük fel a kisdobban a remény jelét,

ha nem fogadjuk el Messiásnak és Úrnak, márpedig a New Age elutasítja őt, akkor meg kell fizetnünk a félelem bérét. "A szeretetben nincs félelem" - tanítja János apostol első levelében. "A tökéletes szeretet nem fér össze a félelemmel, mert a félelem gyötrelmekkel jár. Aki fél, az még nem tökéletes a szeretetben." (1Jn 4,18)

A New Age azonban szeretet helyett mindössze egy "új humanizmust" ígér, mely, úgy mond, "a racionális ész és a lelki intuíció harmonikus együttműködése" (Bistey 25). Ez konkrétan azt jelenti, hogy önmagunkat kell megváltanunk: "nincs addig kiút, nincs, és soha nem is lesz »tökéletes társadalom«, amíg a megoldást nem ott keressük, ahol egyedül található: az egyéni, emberi psziché mélyén." (Bistey 25) Ez az a "tulajdon, alvilági sötét", melybe le kell mennünk, hogy - ismét idézek - "előhalásszuk" a sötétből a "világító vezérfonalat". Az evangélium tanúsága szerint a szeretetkapcsolat, bizalomteljes kitarulkozás. a Másik, végső soron Isten felé, aki maga a Szeretet. A tulajdon, alvilági sötétségébe bezárkózó, lemerülő New Age-követő önmagára hagyatkozik, magára marad félelmeivel.

Meglepő lenne, ha egy későbbi fázisban mindenféle guruk és parapszichológusok kínálkoznának majd mint vezetők és segítők? Bistey Zsuzsa és férje pszichológusok, és a lélektan egyike a három nagy folyamnak, mely betorkollik a New Age kavargó állóvizébe, ahogy Massimo Introvigne képszerűen leírja a szemünk előtt lezajló jelenséget. Hogy nem csupán gyanú, hogy e mozgalom zavaros vizeiben sok pszichológus páciensekre vadászik, azt ugyanazon szerző művének a "vízöntő terápia" című fejezetében igazolja: Bistey szerint a jelenlegi huszadik század a "Szorongás" kora, míg az eljövendő a "Terápia Kora" lesz. Vagy csak a terapeutáké, a modern kuruzslóké? Úgy tűnik, mindent elkövetnek, hogy azzá legyen: a szorongás érzésének tudatos élesztgetésével. Ne hagyjuk magunkat megfélemlíteni.

A megígért Éden-kert : A "vízöntők" szerint csak egyetlen válasz létezik korunk bajaira: a "befelé" és a "visszafelé" fordulás, hogy "tulajdon világunk sötétjéből előhalásszuk a vezérfonalat". Furcsa program! Ugyan ki javasolná egy sötétben botorkálónak és fényre szomjazónak, hogy menjen a pincébe? Vagy szálljon le a tárnák mélyébe? A "vízöntők" azonban Orfeuszként le akarnak szállni velünk az alvilág sötétjébe, hogy onnan hívjuk elő az "örök fényességet". (Bistey 26) Nagy önbizalom kell az ilyen "aknamunkához"!

Bistey Zsuzsa ugyan elismeri, hogy ez "korántsem veszélytelen út" (19), "sosem egyszerű és ritkán veszélytelen vállalkozás" (27). Felmerül a kérdés: mivel csábít bennünket ilyen kockázatos vállalkozásra az "üzenethordozó", a "postás", akire - mint önmagáról vallja - "még születése előtt rábízta", hogy megtérítsen minket?

Nem kevesebbel, mint az Új Édennel: "Hogy visszaadhassuk az emberi lélek igazi hivatását, meg kell ismernünk határtalanul gazdag potenciáit, ki kell végre mondanunk létünk két alapigazságát:

Partnerek vagyunk a Teremtésben.

Számunkra nem adatott meg a halandóság." (28)

"Nem adatott meg a halandóság." Annyit jelent, halhatatlanok vagyunk! A "vízöntők" "határtalanul gazdag potenciákkal" kecsegtetnek. Az egész New Age-irodalomban csak úgy hemzsegnek a szuperlatívuszok, mint "korlátlan lehetőségek" (17), "végtelenül jelentékeny új érzékenység" (17) stb. Egy vízöntőkori szerző a felsőfoknál alább nem adja! Amerika a "korlátlan lehetőségek" hazája, és a mozgalom ott alakította ki sajátos nyelvezetét, zsargonját. Bisteyék is onnan költöztek nemrég haza, önálló "pszichofarmjukkal" együtt. (10)

Persze ahhoz, hogy e korlátlan lehetőségek "begyűrűzhessenek" Magyarországra is, hogy meghódítsák az egész világot, Bistey szerint is "gigantikus erőbevetésre lesz szükségünk", "világméretű mutációra". (17) Ugye ráismerünk Nietzsche Übermenschére, a felsőbbrendű emberre? A New Age elitmozgalom. Szószólói és propagandistái "lelki elitnek" tartják magukat - ebben is sok rokon vonást mutatnak a sektákkal. Ugyanakkor élesen elhatárolják magukat a technológiai tudományos elit "intellektuális felsőbbrendűségétől" (20), melyet elvetnek. Itt feltehetően a New Age utópiáit bíráló tudomány elleni polémiáról van szó. Íme egy idézet:

"Vannak bőven olyanok, akik a kemény munka és harc árán megszerzett intellektuális felsőbbrendűség vagy éppen a társadalmi lelkiismeret nevében káros eltévelyedésnek, egy meggyöngyült társadalom belső dekadenciájának bélyegeznek mindent, ami csak érinteni meri az emberi lélek belső életét, vagy utal a világi intellektus egyoldalúságára. (...) Képszerűbben kifejezve: a saját köldökét bámuló misztikus a legjobb esetben a politikai fásultság jelképe lehet, semmi több." (Bistey 21)

E különös bíráló vagy önbíráló (?) a New Age-i demagógia mesterműve! Jellemző a pamfletírók stílusára, hogy nem nevezik meg a bírálót vagy bírálókat, ami megnehezíti a cáfolatot: mondta-e egyáltalán azt valaki, s ha igen, milyen szövegösszefüggésben stb., de elhárítják a "politikai fásultság" és "belső dekadencia" vádját, anélkül, hogy valóban bizonyítanák, hogy a vád alaptalan. A "vízöntő", mint némely politikus, állítást állításra halmoz, de a társadalmi közömbösség és elitizmus vádját nem támogatja adatokkal, bizonyítékokkal.

A "vízöntő" határozottan elutasítja, hogy a "kemény munkával megszerzett" tudás bármiféle erkölcsi adatot szolgáltatna a félművelt műkedvelők vízöntőkori eszmeegyvelegének bírálatára, de hirdeti, hogy "a lelki felsőbbrendűségnek társadalmi felelősséggé kell válnia, ha reménykedni akarunk a jövőben" (23). Nem más ez, mint politikai manifesztum, a felelőség, értsd hatalom, "vállalása", azaz valójában követelése, a "lelki felsőbbrendűség" nevében. Nos, éppen ez Constance Cumbey, a már említett amerikai ügyvéd, vádjának lényege: a New Age világalomra tör. A "Szívárvány rejtett veszélyei" című könyvében arra is figyelmeztet, hogy a szívárvány Isten örök szövetségének jele: "Ez legyen a jele a szövetségnek köztem és köztetek, meg a veletek levő minden élőlény között minden nemzedékre". (Ter 9,12) A New Age mozgalom kisajátította a bibliai jelképet, és új, negatív jelentést adott neki.

A szívárványhíd az "antahkarana" jelképe: e hidat építi a New Age az ember és Lucifer között. Lucifer a felsőbb lélek, amolyan "Über-Geist", mint ahogy az embert prométheuszi harcra hívja, önmaga legyőzésére. Az átlagember persze Lucifer nevét hallva jobb esetben Madách drámájára gondol, rosszabb esetben megborsószik a háta: a New Age az ördöggel paktálna? Fundamentalista keresztények épp ezt állítják, így Lothar Gassmann magyarul is Kiadott könyvében: "New Age. Jön az egységes világvallás?" Persze, óvatosságra int, ha ilyen alcímeket olvasunk: "Ökuméne - a fenyegető egységes világvallás", vagy ugyanannak a könyvnek a borítóján egy bizonyos Jakob Hitz megkérdőjelezi, evangéliumi mozgalom-e Taizé? Az ilyen fundamentalista túlbuzgóság könnyen a New Age malmára hajtja a vizet, amennyiben egy kalap alá vészi az ökumenikus mozgalmat és a New Age arra irányuló szinkretista törekvéseit, hogy egy mesterséges világvallással boldogítsa az emberiséget. Jean Vernet, a montaubani püspökség általános helynöke, akit a francia püspöki kar megbízott a szekták és új vallási mozgalmak figyelésével, joggal írja, hogy soha nem volt nagyobb szükség a szellemek megkülönböztetésére, és erre egyenesen a Szent Ignác-i módszert ajánlja.

A Szent Ignác-i lelkigyakorlatokban a második hét szabályai a "szellemek behatóbb megkülönböztetésére" különösen alkalmasak arra, hogy segítségükkel a lelkigyakorlatozó megkülönböztethesse a "rossz, a gonosz angyal" (Lgyk 332) és a jó angyal sugallatait. A bökkenő ugyanis az, hogy mindkettő vigasztalhatja a lelket. (Lgyk 331) A Szent Ignác-i harmadik szabály szerint a jó angyal azonban ezt a lélek hasznára teszi, hogy növekedjék, és a jóról a jobbra emelkedjék (Lgyk 331), míg "a gonosz angyal épp az ellenkezőjére törekszik", továbbá arra, hogy "elvetemült szándékába és gonoszságába vonja a lelket". (Uo.) A nehézség ott van, hogy a rossz angyal a "világosság angyalának alakját ölti fel" - mint Szent Ignác írja a második hét negyedik szabályában.

(A rossz angyal) "először ugyanis jó és szent gondolatokat sugall, ahogy az ennek az igazi léleknek megfelel. Azután igyekszik lassanként a saját céljait elérni, oly módon, hogy a lelket a maga rejtett celszövéseibe és romlott szándékaiba vonja." (Lgyk 332)

Pontosan ez lenne, kritikusai szerint, a New Age stratégiája: ígér romlatlan, megtisztult Földet, valóságos új paradicsomot; félelmeink, szorongásaink végét; állatvédelmet és természetes életmódot; gyógyulást és a "racionális és a lelki intuíció harmonikus együttműködését" (Bistey 25), önmegvalósítást; csendes forradalmat; tökéletes társadalmat (Bistey 25), "jobb jövőt" (24), "belső harmóniát és békét" (Bistey 19), de semmiféle biztosítékot nem ad mindezen ígéretekre, sőt valójában világalomra tör, Új Világrendre, konkrétan az árja faj egyeduralmára, mint Cumbey állítja, ami persze éppúgy ellenőrizhetetlen állítás, mint a beharangozott globális fordulat szükségszerű bekövetkezése is.

Elgondolkotató azonban néhány adat, amit Cumbey állított össze, idézve a New Age-irodalmat. A New Age prófétái szerint a luciferi energiák "pozitívek", mivel úgymond "az előrelátás", az "előérzés" energiái. Ugyanakkor a személyt "innen oda juttatják", azaz meg is valósítják, amit előre láttak. (Cumbey 116)

Ezt azonban csakis Isten Lelkéről mondhatjuk, mint ahogy a Szent Ignác-i lelkigyakorlat második szabálya arra int, hogy "egyedül Isten, a mi Urunk képes arra, hogy előzetes ok nélkül vigaszt adjon a léleknek" (Lgyk 330). A lélek nagy mestere, Loyolai Szent Ignác kifejti továbbá, hogy "ok nélkül" annyit jelent, hogy nem a lélek "saját értelmi vagy akarati tevékenysége következtében" (uo.). Épp ezt tanítja viszont a New Age és az azt inspiráló

humanisztikus pszichológia, ezen belül a "transzperszonális irányzat", melyre Bistey Zsuzsa is esküszik. Ő arra szólít fel, hogy adjuk át magunkat "az egyetlen igazi gyógyítónak: önmagunknak" (Bistey 10).

Összegezzük: az ember önmaga orvosa, vigasztalója, Isten e képletben nem is szerepel, tehát imádkozni se kell hozzá, hisz "az érzelmi lelkesülés, a személyes átlényegülés egyre inkább háttérbe szorítja a szabályok közé szorított áhítatot". Égess fel tehát minden hidat, és szabadulj meg "a beléd nevelt analitikus hajlam kényszerétől" (Bistey 17), azaz mondj le az értelem, a kritikus elme használatáról is, miután az imáról, "a szabályok közé szorított áhítatról" már lemondta, tehát add át önmagadat önmagadnak. Indulj el egy "egyszemélyes utazásra", hisz "vagy magunkban keressük és találjuk meg a megoldást kínzó bajainkra, vagy sehól" (Bistey 18). S mi történik, ha csupa ürességet, lelki sivárságot fedez fel? Honnan jönnek az ígért "látnoki energiák"? A válasz a legfélelmetesebb: a gonosz anyagtól. Képtelenség? De ki és mi biztosít minket, vagy akár Bistey Zsuzsát, hogy nem a gonosz lélek adta a "másik döntő lökést" könyve megírására, "az újra meg újra ismétlődő álmok, a meditáció állapotában kapott képek és üzenetek" révén, melyekről beszámol. Nincs okunk a pszichológusnő őszinteségében kételkednünk, de szükséges megkülönböztetni a jó és a gonosz szellemet, amikor Bistey Zsuzsa maga kérdezi, hogy az, "akinek állandóan hazudtunk, hogyan lesz képes az igazság felismerésére, elviselésére"? (Bistey 23)

És ha az álomban a "racionalizmus kötőfékétől megszabadult lélek" a "szupertudat mélyén szunnyadó erőkből" Luciferrel találkozik? Őröla írta Bistey Zsuzsa, hogy "nincsenek fizikai korlátai, (hogy) elemi erejű, az egész földkerekségre, a társadalom minden rétegére kiterjedő erővel állunk szemben"? (Bistey 19) Ő csakugyan jelentkezhet "kollektív belső kényszerként" - mint a pszichológus írja -, és annál aggasztóbb, ha azt ígéri, hogy ez a kényszer "minden áron és módon megrázza, kimozdítja, eltolja, magasabb régiókba lökdösi az agyonbeszélte és elemzett" embert (20). Minden áron? Kivel akarja megfizettetni a New Age messiánikus álmának megvalósulását? Féltő, hogy velünk, "agyonbeszélte és elvetett" emberekkel! Persze, csak ha hagyjuk magunkat "belekényszeríteni" egy olyan "átalakulásba, amely végül megmutatja rég elfelejtett önmagunkat" (Bistey 20)! Ideje, hogy emlékezzünk arra, amit Szent Pál írt a galatáknak: "Testvérek, a meghívásotok szabadságra szól" (Gal 5,13), és felismerjük a betolakodott "hamis testvéreket" (Gal 2,3), akik ma is azért "tolakodtak közénk, hogy kifürkésszék Jézus Krisztusban való szabadságunkat, és szolgaságba taszítsanak bennünket" (Gal 2,4). Bár csak mi is elmondhatnánk az apostollal: "Ezeknek egy pillanatra sem tettünk engedményt, hogy az evangéliumot tisztán megőrizzük számotokra." (Gal 2,5)

Felhasznált irodalom

Bistey, Zsuzsa: Vízöntőkori Újjászületés. Hipnózis, reinkarnáció, transzformáció. Budapest: Egészségforrás Kiadó, évszám nélkül. 111 oldal.

Berman, Morris: Wiederverzauberung der Welt. Am Ende des Newtonschen Zeitalters. (Eredeti címe: "Reenchantment of the World", 1981.) Amerikából ford. Hans Drake, Elke Herzog és Knut Pflughaupt. rororo transformation. Reinbek bei Hamburg: Rowohlt Taschenbuch Verlag, 1983. 378 oldal.

Cumbey, E. Constance: The Hidden Dangers of the Rainbow. The New Age Movement and Our Coming Age of Barbarism. Lafayette, LA: Huntington House, Inc., 1983. 268 oldal.

Delheze, Charles, S.J. éd.: Le Nouvel Age. Que penser de...? N° 9. Namur: Éditions Fidelité, 1991. 40 oldal.

Dowling, Leo W.: The Aquarian Gospel of Jesus the Christ. The philosophic and practical basis of the Religion of the Aquarian Age of the World. Transcribed from the Akashic Records by Levi Romford, Essex: L.N. Fowler & Co. Ltd. 1964, 18th impression, Reset. 270 oldal.

Ferguson, Marilyn: Die san fte Verschwörung. Persönliche und Gesellschaftliche Transformation im Zeitalter des Wassermanns. (Eredeti címe: "The Aquarian Conspiracy", 1980.) Mit einem Vorwort von Fritjof Capra. Amerikából ford. Thomas Reichau. Esoterik New Age. München: Droemersch Verlag, 1982. 523 oldal.

Gassmann, Lothar: New Age: Jön az egységes világvallás? Budapest: Primo Kiadó, 1987. 171 oldal.

Gawain, Shakti (Laruel King): Él a fényben. Egyek vagyunk az univerzummal. (Eredeti címe: "A Guide to Personal and Planetary Transformation".) Amerikából ford. Csikos Tibor. New Age - Új Kor sorozat. Budapest: Édesvíz Kiadó, 1991. 206 oldal.

Haberer, Erwin: Herausforderung New Age. Zur christlichen Auseinandersetzung mit neuem Denken. München: Evangelischer Presseverband für Bayern, 3 1990. 70 Seiten.

Introvigne, Massimo: Storia del New Age 1962-1992. Piacenza: Cristianità, 1994. 210 oldal.

Roszak, Theodore: Das unvollendete Tier: Eine neue Stufe in der Entwicklung des Menschen. (Eredeti címe: "The Unfinished Animal", 1975.) Amerikaiból ford. Reinhard Grote. rororo transformation. Hrsg. Bernd Jost und Jutta Schwarz. Reinbek bei Hamburg: Rowohlt Taschenbuch Verlag, 1985. 309 oldal.

Vernette, Jean: Il New Age: All'alba dell'era dell'Aquario. (Eredeti címe: "Le Nouvel Age" 1990.) Franciából ford. Isabel le Bonel. Cinisello Balsamo (Milano): Edizione Paoline, 1992. 249 oldal